

ΦΕΡΙΤΑ ΥΛΙΚΑ

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμησης της κανονικότητας

χειμώνας 2022
τυπώθηκε σε 300 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι
χωρίς κανένα αντίτιμο
γιατί η εξεγερσιακή ευαισθησία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη
για πάντα

Οι δυστοπίες έχουν βαθιές ιστορικές καταβολές. Οι παλιές φωτογραφίες, όπως αυτές από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, που μας προκαλούν ένα πικρό χαμόγελο επιστρέφουν ως τωρινός εφιάλτης. Κι ενώ νομίζαμε ότι οι ψυχροί πόλεμοι είναι παρελθόν έρχονται να χαράξουν όχι μόνο το παρόν αλλά πολύ περισσότερο να υποθηκεύσουν το μέλλον. Η ψυχρότητα δεν αφορά το ύψος της σύγκρουσης των εθνοκρατών αλλά τη μάχη σώμα με σώμα των υπηκόων στην καθημερινή ζωή, με μάσκες, αποστάσεις, φοβίες, καχυποψίες, ασκήσεις αυτοσυντήρησης. Ο πόλεμος δεν έχει να κάνει με τις αλλαγές των συνόρων (άσχετα αν οι ιμπεριαλισμοί δεν έκρυψαν ποτέ τα κοφτερά τους δόντια) αλλά με έναν εχθρό που έρχεται έξω από τον καπιταλισμό για να δοκιμάσει τόσο τους κυρίαρχους (την εξουσιαστική αλαζονεία και την υλική αδηφαγία) όσο και τις υποτελείς τάξεις (την αλλοτρίωση, τις αντοχές και την υπομονή) στα όρια της παραδοσιακής μεταξύ τους αντίθεσης, αυτής της αντίθεσης που κανεί την ιστορία.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη επιλέγουμε την έκδοση ενός περιοδικού εντύπου για να αποτελέσει ένα νήμα που θα συνδέει τις εστίες ανυποταγής. Θα ενισχύει την αντιθετική δύναμη των κυριαρχούμενων. Το νήμα αυτό θα είναι φτιαγμένο από την εξωστρέφεια που χαρακτηρίζει την ελεύθερη εκφραστικότητα και την ανοιχτή δημιουργικότητα μιας υπαρκτής κοινότητας αντίστασης στον παρηκμασμένο αυτό κόσμο.

Το νήμα αυτό είναι στα χέρια σου.

Μπορείς να το μοιράσεις σαν κάτι συντροφικά πολύτιμο και να το επενδύσεις στα ορυχεία του μέλλοντός μας

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Η τέχνη είναι ουσιαστικό που κυνηγάει διαρκώς την ίδια την ουσία ύπαρξής του

Οι πλαστικές παντόφλες του Αγίου Παΐσιου έγιναν προσκύνημα σε εκκλησία

Βαλμένες σε ξύλινη θήκη υπό μορφή λειψανοθήκης μαζί με μια εικόνα του Αγίου Παΐσιου

26.03.2015 | 20:33

e-tetRadio.gr @tetRadio · 59 λ

Σε απόλυτο αριθμό τηλεθεατών, τον #ΑγιοςPaisios παρακολούθησαν 1.610.519 τηλεθεατές, με την κάλυψη να φτάνει τους 2.318.508 τηλεθεατές. Σε γυναικείο νεανικό κοινό το ποσοστό έφτασε το 47,2%. Είχε 18,2 μονάδες διαφορά από το επόμενο πρόγραμμα Προβολή αυτού του νήματος Tweet

Η θρησκεία στην χειρότερη μορφή της, αυτής του επιθετικού σκοταδισμού, κάνει ιστορικούς κύκλους απειλώντας κάθε φορά κάθε ίχνος φωτός τη στιγμή που αυτό αποπειράται να γεννηθεί. Γιατί όταν το φως είναι δυνατό δίνει στο σκοτάδι αυτό που πραγματικά του αναλογεί. Τον ίσκιο και μόνο αυτόν.

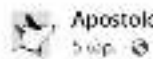
Αρέσει σε 166

maribeaux Εμείς μια μέρα θα ελευθερωθούμε!

Όταν στη γέννα μας ντύσουν με το άσπρο του αόριστου σε έναν θάλαμο με μιλιόνια που θα γράφουν απλά "it's a healthy baby".
Όταν η πρώτη λέξη θα είναι ξεκάθαρα "μαμά" και δεν θα έχει σημασία πού από τις δύο εννοεί.
Όταν μας αφήσουν να διαλέξουμε το φύλο και το όνομά μας κι ως μην ξέρουμε ακόμη πως να μετράμε μέχρι το εκατό.
Όταν μας μάθουν πρώτα σκάκι και μετά πως να χτυκίζουμε κούκλες. Όταν μας μάθουν να διαβάζουμε βιβλία πριν τη χρήση της μάσκας.
Όταν το "σελαμέ" θα έρχεται μόνο σε πιάτο με μια φέτα ψωμί και όχι από την παλάμη του Πωργόκη στο προσώλιο του σχολείου.
Όταν το μόνο παστένο στον κόσμο θα είναι το ελαιόλαδο του κύριου Παύλου στα χωριά.
Όταν χρησιμοποιήσουμε την λέξη "γαμώ" στην ενεργητική χωρίς να μας διαρθρώνουν, γιατί δεν είναι γραμματικό, αλλά κοινωνικό λάθος.
Όταν τα μόνα σόνορα που θα πρέπει να λογαριάζουν θα είναι της σεξουαλικής συναίνεσης και όχι του χάρτη.
Όταν οι μόνες θρησκείες του κόσμου θα είναι η αγάπη και η καιλία.
Όταν οι πριώνι του Γιάννη καθίσουν να πιαούν μαζί καφέ χωρίς τον Γιάννη ή την αδελφή του.
Όταν θα βλέπουν όλα τα χρώματα και φράς για αυτό που είμαστε.
Όταν η μόνη ζυγαριά που θα έχει σημασία θα είναι του μανάβη.
Όταν το "μπι" θα λέγονται μόνο σε γάτες.
Όταν το "τι φορούσες" θα το ακούς μόνο αν κρυώσες.
Όταν η Άννα πράγματι πιάσει από τις σκάλες.
Όταν καθίσουμε με τα μαυρά μας να φάμε σε επιπλέοντα επιπώτρια - εμείς στα τραπέζια και εκείνα στα ταλαιπωρημένα βυζιά μας.
Όταν το σουτιν θα θεωρείται επίσημο μαντέριο συσκευής γυναικείου βασανιστηρίου.
Όταν το "κυρία" και το "δεσποινίς" θα χωρίζονται από γούστο.
Όταν ο δε άντρας θα φοβείται τη γυνή και δεχτεί να πάρει το επίθετό της.
Όταν το αργό τακούνισμα στην άσφαλτο χαράματα θα είναι απειλή για κάθε αραχνικό, ακόμη και για τον ίδιο τον θεό.
Όταν οι ειδήσεις θα αναφέρουν τύλες επιτυχίες και όχι πια γενοκτονίες.

Το Ναύπλιο και ο Νίκος Καρούζος είχαν την μοναδική σχέση της ιδιαίτερης “πατρίδας”. Αυτής που αγαπάς και μισείς ταυτόχρονα κάθε φορά που δοκιμάζονται τα όρια του βλέμματος με τα σύνορα της προοπτικής. Ο χώρος με τον χρόνο. Και να που η τέχνη του δρόμου προσπαθεί σε κάποια γωνία του Ναυπλίου να παγώσει τη σχέση του Νίκου με τα ίδια του τα ερωτηματικά. Ίσως στο πιο σωστό μέρος.

Apostolos Doxidis

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΑΧΙ ΡΟΥΒΑ

Θυμάμαι πόση εντύπωση μου είχε κάνει η στάση του Σάχη Ρουβά την εποχή του “Μένουμε Ευρώπη”. Ακριβώς γιατί ήταν αυτός που ήταν. Με θάρρος υποστήριξε την κίνηση γνωρίζοντας ότι μόνο κακό θα του κάνει στην καριέρα του, και θα του καταστήσει ανυπόφορη σε μεγάλα μέτρα του κοινού του, όπως και έγινε. Ήταν άλλο να έχουν αυτή τη στάση πανεπιστημιακοί και διανοούμενοι, και άλλα άνθρωποι του show business, που εξοικειώνονται από το εισιτήριο -- στον χώρο της μουσικής μόνο ο Ρουβάς και ο Πανταζάκης τόλμησαν να υποστηρίξουν το “Ναι”, και τα πλήρωσαν και οι δύο.

Χτες ο Ρουβάς εκαρρότησε δημόσια για τον φίλο του Δημήτρη Λιγνάδη όπως είχε κάθε δικαίωμα. Αναφέρθηκε στην υποθεση με έναν τρόπο, κατά τη γνώμη μου, απ’ ενός σοβαρό, μετρημένο και υπεύθυνα, με πλήρη απασχόληση στην επιμενογία της δικαιοσύνης, αλλά που ταυτόχρονα εκδήλωνε ανασφάλιστη για τον κατηγορούμενο -- και όχι “ένοχο”, σε ένα κράτος δικαίου, χωρίς την επιμενογία των δικαστηρίων.

Δεν είναι είδηση που ένας συγγραφέας-παραγός του Μπιστοάκη στηρίζει έναν άλλο παραγό (“μουσικό”) όταν αυτός υπερασπίζεται έναν άλλο παραγό (“θεατράνθρωπο”). Και ούτω καθεξής. Ίσως θα ήταν είδηση το γεγονός ότι ο Δοξιάδης το Νοέμβριο του 2019 εισηγήθηκε την πρωτοβουλία του σχεδίου “Κανένα παιδί μόνο του” για την προστασία και τη φροντίδα των ασυνόδευτων παιδιών, ενώ ο Ρουβάς κατανοεί τον Λιγνάδη που δεν θα είχε πρόβλημα -και γιατί όχι άλλωστε- να βιάσει μεταξύ άλλων και ασυνόδευτα παιδιά. Αλλά γνωρίζουμε ότι αυτές οι “φροντίδες” είναι προσχήματα. Είδηση είναι ότι τα λένε μόνοι τους για την κοινωνική κατακραυγή και δεν χρειάζεται να συμπληρωθεί τίποτε απολύτως...

Αρέσει σε 20

gmbisoup Όταν κοιτάμε ένα πρόσωπο δε συνειδητοποιούμε ότι απέναντί μας πολλά πράγματα συντελούνται “επί δύο” και όχι όπως βιαστικά θεωρούμε πως κοιτούμε κάτι απλά και μονοσήμαντα. Τα μάτια είναι δύο και τις περισσότερες φορές εκτελούν ντουέτο συγχρονισμένου χορού. Το πρόσωπο το διαβάζουμε όχι σαν όλον αλλά σαν ξεχωριστή ερμηνεία της κάθε του πλευράς με τις μικροδιαφορές και μικροδιαφοροποιήσεις τους με το ένα μάτι λίγο διαφορετικό από το άλλο και ο ένας λαβός με διαφορετικό κόσμημα από το άλλο. Αυτή η αντι-παράθεση των δύο πλευρών είναι πολύ κρίσιμη για την αερίωση της εικόνας του άλλου, ακόμα και για την έλξη ή την αποστροφή μας προς αυτόν. Όταν κοιτούμε ένα πρόσωπο, γίνεται μια μικρή αισθητική αντιπαράθεση μέσα στο υποσυνείδητο κομμάτι της αντίληψής μας. Στα περιθώρια αυτής της σύγκρουσης των οφθαλμών, εμείς τοποθετούμε τα δικά μας όντοια κι επιθυμίες ή τα δικά μας τραύματα και αποστροφές...

(εικόνα της Trude Fleischmann με την Beate Innaya, βιεννέζα καλλιτέχνηδα, που δε βρήκα (καπως βιαστικά βέβαια) κάτι άλλο γι’ αυτήν, 1931)

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Stathis Dragoulis
@stathisdragoulis

Τι σημαίνει «κάνω τηλεκαπαίδευση με δικά μου έξοδα» όταν το λένε οι δάσκαλοι; Ειλικρινά ρωτώ. Δεν έχουν λαπτοπ; Δεν έχουν ίντερνετ στο σπίτι; Αλήθεια προσπαθώ να καταλαβω

Translate Tweet

1:15 AM · Jan 24, 2022 · Twitter for iPhone

Themistoklis Pantazakos

1 ώρα ·

Ναι απαντήσω εγώ στον κύριο Δρογώση. Εκπαίδευση χωρίς πίνακα κατά κύριο λόγο δεν γίνεται, οπότε όταν διδάσκω εξ αποστάσεως πρέπει να έχω έναν τρόπο να γράφω κάτι και οι φοιτητές να το βλέπουν ταυτόχρονα σε ηλεκτρονικό πίνακα.

Κάνω τηλεκαπαίδευση με δικά μου έξοδα, λοιπόν, σημαίνει π.χ. ότι αγοράζω ειδικές ταμπλέτες και γραφίδες (εκτός ευρώ κατ’ ελάχιστο), το ανάλογο software, δίνω κόπο και χρόνο να μάθω να τις δουλεύω και να λύνω τα τεχνικά προβλήματα που προκύπτουν. Σημαίνει επίσης ότι χαλάω εργαλείους για να διαμορφώνω είδες ειδικά για τον σκοπό, να μεταφέρω τις ασκήσεις σε ηλεκτρονική μορφή, να σκανάρω τα γραπτά των αετόστατων και να τα στέλνω στον εξωτερικό βαθμολογητή του πανεπιστημίου.

Επειδή είμαι απαιτημένος να τα κάνω όλα αυτά, δεν μπορ περικλείω χρόνος να γράφω και κάποια μαλακία του τύπου “Τι σημαίνει παίζω στα μπουζούκια ανασφάλιστος και με δικό μου όργανο; Κιθάριστα δεν έχεις σύτως η άλλως; Το κόρι σου δεν κάνει με τη μουσική”

Η δημιουργικότητα στον αστερισμό της πανδημίας

Από τις αρχές της προηγούμενης χρονιάς ο κόσμος μπαίνει στον αστερισμό της πανδημίας, αυτού του πρωτόγνωρου φαινομένου για την μεταπολεμική εποχή. Όπως έγινε και σε πολλές άλλες χώρες του κόσμου με διαφορά μερικών εβδομάδων ανάλογα με την εξάπλωση του κορονοϊού και τις κατά τόπους κρατικές πολιτικές, η καραντίνα επιβάλλεται στην Ελλάδα. Έτσι, και στα μέρη μας, η κρατική διαχείριση της πανδημίας έρχεται να επιβεβαιώσει όλες τις δυστοπικές μεταμοντέρνες θεωρίες που έχουν διατυπωθεί γύρω από το φαινόμενο της βιοπολιτικής και της θανατοπολιτικής της εξουσίας. Το σώμα του υπηκόου μπαίνει στο μικροσκόπιο της εξουσίας με στόχο την πιο βαθιά και ευρεία καθυπόταξη στην προοπτική του απόλυτου και γενικευμένου κοινωνικού ελέγχου. Σε ένα νεοφιλελεύθερο περιβάλλον και αφού έχει προηγηθεί μια μεγάλη οικονομική κρίση που σημαίνει ξεθεμελίωση κάθε έννοιας προνοιακής πολιτικής, με ξεδοντιασμένο το δημόσιο σύστημα υγείας, ασκείται μια ρητορική επίκλησης της έννοιας της ατομικής ευθύνης, όπου όμως, στην ουσία, η κοινωνία αντιμετωπίζεται από το κράτος σαν ένα νηπακό σώμα, ανίκανο, ασυνείδητο και εγωιστικό εκ φύσεως που πρέπει να καθοδηγηθεί από το Κράτος Πατέρα. Έτσι, η πανδημία που έχει πραγματική βάση ως αιτία λήψης μέτρων υγειονομικού χαρακτήρα, με τη μορφή γενικευμένης κοινωνικής αντιμετώπισης, μετατρέπεται σε πρόσχημα για την εφαρμογή μιας σειράς μέτρων κρατικού αυταρχισμού και αυθαίρετης διακυβέρνησης.

Στο πλαίσιο της πανδημίας, η καραντίνα που επιβάλλεται έχει ως κυρίαρχο στοιχείο τον καταναγκαστικό εγκλεισμό με ό,τι αυτός συνεπάγεται ως επιβαρυντική συνθήκη για το ανθρώπινο σώμα και την «ψυχοπαθολογία» του. Ο γενικευμένος φόβος απέναντι στην αρρώστια οδηγεί σε πρόκριση των στοιχείων της αυτοσυντήρησης

που συρρικνώνει το άτομο στο στενό πεδίο της επιβίωσης ενδυναμώνοντας την εξατομίκευση και δημιουργώντας ένα πλαίσιο συναισθηματικής ερήμωσης. Οι επιβαλλόμενες υγειονομικές αποστάσεις μεταξύ των σωμάτων δημιουργούν περίκλειστα σώματα.

Τα σώματα, επιπλέον, έχουν να αντιμετωπίσουν την εκ των πραγμάτων «σύσφιξη» του θεσμού της οικογένειας που προκύπτει από έναν χαρακτήρα καταναγκασμού σχεδόν αναπόφευκτο λόγω των μέτρων εγκλεισμού. Ενισχύονται οι δυνάμεις συνοχής του θεσμού μέχρι του σημείου σύνθλιψης των μελών του στο βαθμό που έχει συγκροτηθεί ως πρώτη βαθμίδα κοινωνικοποίησης του ατόμου κι όχι εγκλεισμού του. Σοβαρές ενδείξεις επί του συγκεκριμένου αποτελούν οι αυξήσεις των ποσοστών ενδοοικογενειακής βίας και των διαζυγίων. Ως γνωστόν, η οικογένεια, όπως και κάθε θεσμός, είναι μια δομή εξουσίας με ιδεολογική, ηθική και νομική συγκρότηση. Έτσι, όταν γράφουμε ότι τα χαρακτηριστικά του θεσμού επιτείνονται μέσα σε αυτή την συνθήκη εννοούμε βάθεμα της παθολογικής εξάρτησης μεταξύ των μελών, των αντίστοιχων επακόλουθων ενδυνάμωσης της αναπαραγωγής της πατριαρχικής ηθικής, των τριβών από μια οικονομική διαχείριση εν καιρώ γενικευμένης οικονομικής κρίσης.

Για την διανθρώπινη επικοινωνία, όσο εκτοπίζεται η δια ζώσης επικοινωνία μέσα στο συγκεκριμένο πλαίσιο που περιγράφτηκε, τόσο πιο λυτρωτική εμφανίζεται η επικοινωνία στον ψηφιακό κόσμο ως η μόνη αντίστοιχη διέξοδος εν καιρώ καραντίνας. Το καθεστώς του διαδικτύου αναλαμβάνει μονοπωλιακά τη διαμεσολάβηση των ανθρωπίνων σχέσεων επιβάλλοντας τους δικούς του, ωστόσο, δυστοπικούς όρους ως ένα νέο καπιταλιστικό εργαλείο με σκοπό το κέρδος και τον κοινωνικό έλεγχο. Εξάλλου πρόκειται για ένα εργαλείο που κινείται στην κατεύθυνση περίφραξης της επικοινωνίας, όπως είχε γίνει και με την περίφραξη της γης στις απαρχές του καπιταλιστικού κόσμου.

Την ίδια στιγμή, που καραντίνα σημαίνει επίσης και περίφραξη για τον προσωπικό, οικογενειακό και ιδιωτικό χώρο, χάνεται κάθε ελεύθερος κι ανοιχτός χαρακτήρας του δημόσιου χώρου, που μετατρέπεται σε χώρο κατειλημμένο ολοκληρωτικά από το κράτος, από τις δυνάμεις κρατικής καταστολής και κοινωνικού ελέγχου.

Πρώτη περίοδος καραντίνας

Από τον Μάρτη έως και τέλη Μάη του 2020, η ελληνική κοινωνία μπαίνει στον αστερισμό αυτής της πρωτόγνωρης εμπειρίας. Όλα όσα σχετικά περιγράφηκαν παραπάνω βιώθηκαν σε υπερμεγέθη βαθμό αυτή την περίοδο, λόγω της συγκεκριμένης συστημικής προπαγάνδας, του πρωτόγνωρου φόβου και του άγνωστου και παντελώς ανοίκειου χαρακτήρα της πανδημίας. Έτσι, κάθε είδους κοινωνική εξωστρέφεια και συναναστροφή μονοπωλείται από το διαδίκτυο. Διάφορες πλατφόρμες εξυπηρετούν την τηλεργασία στο πλαίσιο του ψηφιακού καπιταλισμού από τη μία αλλά, παράλληλα, χρησιμοποιούνται και κινηματικά για να διατηρήσουν τη συνοχή των συλλογικοτήτων, των οποίων η φυσική σχέση έχει περάσει στη σφαίρα της παραβατικότητας. Οι ίδιες πλατφόρμες είναι που χρησιμοποιούνται επίσης και για την κοινωνικότητα των παρών.

Την ίδια εποχή η διάχυτη δημιουργικότητα από τις μοναχικές εστίες και τα περίκλειστα σώματα εξαντλεί τις πλατφόρμες των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης (ΜΚΔ) σε πρωτόγνωρο βαθμό. Μικρά κλιπ με πολλά και πολλαπλά μηνύματα, αποτυπώνοντας κάθε είδους εκφραστική αγωνία, εμφανίζονται ακατάπαυστα στο διαδίκτυο καλύπτοντας όλο το φάσμα της κοινωνικής εξωστρέφειας από την κριτική διάθεση έως την αντικαθεστωτική πολεμική, από την διασκέδαση έως την ψυχαγωγία. Κι όλο αυτό το φαινόμενο δεν αφορά μόνο τον χώρο της «τέχνης», που κατέχει τα εκφραστικά μέσα, αλλά ένα πολύ μεγάλο μέρος της κοινωνίας που εναλλάσσεται μεταξύ πομπού και δέκτη. Το κύριο χαρακτηριστικό όλης αυτής της διάχυτης δημιουργικότητας είναι η ευρεία διάδοσή της και η ανοιχτή και ελεύθερη πρόσβαση στο υλικό που διακινείται.

Την περίοδο αυτή η ακροδεξιά διακυβέρνηση αποκαλύπτει όλο το

μίσος της προς οτιδήποτε έχει να κάνει με πολιτισμό και πολιτιστικό τομέα. Έτσι, ο «χώρος της τέχνης» δοκιμάζει τις αντοχές του αφού μένει εκτός της επιδοματικής πολιτικής του κράτους. Όσον αφορά τον συγκεκριμένο χώρο καταρχάς αμφισβητείται το επαγγελματικό θεσμικό πλαίσιο που απαιτείται από την γραφειοκρατία για να αναγνωριστεί ως τέτοιο. Αμφισβητούμενα πτυχία, ανασφάλιστη εργασία, καμία σαφής περιγραφή θέσης (job description) φέρνουν στο προσκήνιο τα όρια του αξιώματος της αναπόφευκτης πνευματικότητας της «τέχνης» (ως επαγγέλματα που διαπραγματεύονται την αισθητική κι όχι μια εμπράγματη αξία χρήσης) που απέφευγε να ενταχθεί στην κατεστημένη και εκχυδαϊσμένη πρόσληψη της επαγγελματικής σχέσης. Αυτή η συνθήκη, που έχει ως φυσικό επακόλουθο και την ισχνή συνδικαλιστική εκπροσώπηση, οδηγεί τον χώρο αυτό στη δημιουργία μιας πρωτοβουλίας που σύντομα συσπειρώνει χιλιάδες μέλη. Πρόκειται για την πρωτοβουλία support art workers που «διεμβολίζει» την διάχυτη κοινωνική δημιουργικότητα με προσωπικά και συλλογικά πρότζεκτ τα οποία στοχεύουν στην κοινωνική νομιμοποίηση της θεσμικής αναγκαιότητας για την οικονομική στήριξη των «καλλιτεχνικών» κλάδων.

Δεύτερη περίοδος καραντίνας

Από τον Οκτώβριο έως και τον Δεκέμβριο του 2020 και μετά από ένα σχεδόν άρρωστο καλοκαίρι γεμάτο αβεβαιότητα και σύγχυση γύρω από την υπόθεση της πανδημίας η επικράτεια δοκιμάζεται από μια ακόμη συνθήκη γενικευμένου εγκλεισμού. Τα καινούργια χαρακτηριστικά είναι ότι αποφορτίστηκε σχετικά όλος ο πανικός γύρω από την άγνωστη ασθένεια αλλά ταυτόχρονα εκφράστηκε από μια γενικευμένη κούραση που έγινε εμφανής πρώτα και πάνω απ' όλα με τα εκλιπόντα μεγέθη κοινωνικής εξωστρέφειας. Σε πολιτικό επίπεδο εμβληματική στιγμή ήταν η δίκη της Χρυσής Αυγής όπου δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές πλαisiώσαν το Εφετείο και στάθηκαν με ενοχλητική για την Εξουσία επιμονή στο δρόμο παρά την επίθεση που δέχτηκαν, εντέλει, από τις δυνάμεις καταστολής. Το Πολυτεχνείο του 2020 χαρακτηρίστηκε από την ανεπιτυχή απόπειρα της κατασταλτικής στρατηγικής να καθυποτάξει το ανυπότακτο πλήθος και να στείλει ένα μήνυμα κρατικής αδιαλλαξίας. Ήταν μια πύρρειος νίκη για το καθεστώς της οποίας τα επίχειρα πλήρωσε μερικούς μήνες αργότερα.

Όσον αφορά την διάχυτη δημιουργικότητα που χαρακτηρίζει την ψηφιακή επικοινωνία την περίοδο της πρώτης καραντίνας, αυτή ξεθώριασε γρήγορα. Η οικονομική ανέχεια που απλώθηκε στον «χώρο της τέχνης» λειτούργησε προωθητικά στην ανασύνταξη των μεθόδων του Θεάματος προς την κατεύθυνση περίφραξης της επικοινωνίας με νέους όρους. Οι συναυλίες και οι θεατρικές παραστάσεις ήταν πλέον διαθέσιμες μόνο με το αντίστοιχο χρηματικό αντίτιμο καλύπτοντας σχεδόν ολοκληρωτικά το πεδίο της διάχυτης κοινωνικής δημιουργικότητας που είχε προηγηθεί.

Μέλη της πρωτοβουλίας support art workers σχηματίζουν συνδικαλιστικές παρατάξεις, συμμετέχουν στις εκλογές και ενσωματώνονται στον καθεστωτικό συνδικαλισμό αναπαράγοντας τις αντίστοιχες πολιτικές τοξικότητες που τον χαρακτηρίζουν. Στην υπόθεση του ΣΕΗ, για παράδειγμα, συμμαχούν με παράταξη που πρόκειται σε ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΛΑΕ προκειμένου να εκδιώξουν την παράταξη του ΚΚΕ που κυριαρχούσε χρόνια στον χώρο, αποκλείοντάς την από την διοίκηση του ΣΕΗ με τρόπο οριακά «αντιδημοκρατικό» (όπως έκανε, αλήθεια είναι, και η ίδια επί χρόνια) διαιωνίζοντας την συνήθη τοξικότητα των παραταξιακών ανταγωνισμών και την συνδικαλιστική παρακμή. Ενάντια σε ό,τι καινούργιο -υποτίθεται ότι- κόμιζε η συγκεκριμένη πρωτοβουλία.

Παράλληλα, ωστόσο, ξεπηδούν πρωτοβουλίες από τον «χώρο της τέχνης» σε μεγαλύτερα σχήματα διευρύνοντας την θεματολογία κοινωνικής παρεμβατικότητας όπως η support earth, η πρωτοβουλία αλληλεγγύης στο Group Yorum και τους απεργούς πείνας στην Τουρκία. Δημιουργούνται συλλογικά δημιουργικά σχήματα σε μουσικά πανεπιστήμια και συνδέονται με πολιτικά ζητήματα που τρέχουν μέσα στην συγκυρία όπως είναι η αντίσταση στο «εκπαιδευτικό νομοσχέδιο» της Κεραμέως.

Τρίτη περίοδος καραντίνας

Από τις αρχές του 2021 ξενικά μια νέα περίοδος όπου η κρατική διαχείριση της πανδημίας συγκρούεται πλέον ανοιχτά με την οριακή κατάσταση στην οποία έχει οδηγηθεί μια βασική καταστατική

καπιταλιστική αρχή: η ανοιχτή και μαζική καταναλωτική κοινωνία. Η κατανάλωση πέραν των βασικών ειδών ανάγκης μπορεί να συνεχίστηκε μέσω του διαδικτύου αλλά, αφενός, όλα τα συστήματα διανομής εμπορευμάτων ξεπέρασαν τα όρια αντοχής τους, αφετέρου, δεν θα μπορούσαν ποτέ να ικανοποιήσουν την φυσική αγοραστική σχέση που προϋποθέτει μια συγκεκριμένη κοινωνικότητα του κατ'ανάλωτισμού. Εμφανίζονται φαινόμενα γενικευμένης κοινωνικής ανυπακοής αφού η κόπωση που προηγήθηκε αναζητεί διεξόδους ψυχικής αποσυμπίεσης. Είναι αδύνατον για μια κοινωνία που έχει ποδηγετηθεί από μια διαπαιδαγώγηση κουλτούρας μαζικής κατανάλωσης να εγκλειστεί, συμπέζοντας εντός της, εξατομικευμένα και κατά μόνας πλέον, τα επί δεκαετίες φορτία αντίστοιχης προπαγάνδας. Έτσι, για παράδειγμα, οι πλατείες έγιναν σημεία αναφοράς γενικευμένης κοινωνικής ανυπακοής σε πείσμα του μονοπωλιακού χαρακτήρα της σκληρής κρατικής προπαγάνδας.

Η πολιτική ατζέντα με τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια, την απεργία πείνας του Κουφοντίνα και την καταστολή των πλατειών δίνει την ευκαιρία στο εναντιωματικό ριζοσπαστικό κίνημα να επανακτήσει τον δημόσιο χώρο με όρους αγώνα. Οι συγκρούσεις στη Νέα Σμύρνη αποτελούν το οριακό εκείνο σημείο όπου η κρατική διαχείριση της πανδημίας «ανακρούει πρύμναν» στο βαθμό που η κοινωνική ανυπακοή καταθέτει την δική της αδιαλλαξία.

Στον «χώρο της τέχνης» αναδεικνύονται παθογένειες χρόνων με αιχμή τις κακοποιητικές συμπεριφορές ανθρώπων που θεωρούνται στυλοβάτες του αστικού θεάματος. Το Θέαμα επιχειρεί να ξεπλύνει τον εαυτό του χρησιμοποιώντας την δυναμική των ΜΜΕ. Εκείνο που, εντέλει, επιχειρεί-

ται είναι μια αναδιάταξη του θεσμικού πλαισίου έτσι ώστε να κατευνάσει τις διάχυτες πέσεις που δέχεται από τα κάτω.

Η διάχυτη δημιουργικότητα που χαρακτήριζε την πρώτη περίοδο καραντίνας έχει περισταλεί πλέον οριστικά στις ψηφιακές περιφράξεις του live streaming, το οποίο έχει με τη σειρά του εμπλουτιστεί από μια συνθήκη πληρωμής on demand αναπαραγωγής παραστάσεων παρελθόντων χρόνων.

Αυτοκριτική

Η πρωτόγνωρη συνθήκη της πανδημίας οδήγησε σε μια γενικευμένη κοινωνική αδράνεια συμπαρασύροντας στη δίνη της αναπόφευκτη και κάθε απόπειρα εναντιωματικής δράσης. Η κοινωνική ευαλωτότητα ως απότοκη των φόβων και της σύγχυσης δημιούργησε ένα κλίμα κινηματικής εσωστρέφειας. Ένα κίνημα αντιμέτωπο με έναν δημόσιο χώρο που αποτελεί και το εργαστήριο των κοινωνικών ωσμώσεων να είναι κατειλημένος από τις δυνάμεις καταστολής και κοινωνικού ελέγχου, αλλά και με την κουλτούρα της τήρησης των αποστάσεων που εξαφάνισε σχεδόν τον φυσικό αποδέκτη του όποιου μηνύματος κοινωνικής ανυπακοής.

Η προηγούμενη δεκαετία, με κύριο χαρακτηριστικό της την συστημική κρίση, είχε ήδη αποσαρθρώσει τις συλλογικές υποδομές του εναντιωματικού κινήματος. Οι αδύναμες απαντήσεις στα πραγματικά προβλήματα της ωμής καταπίεσης, της ανελέητης εκμετάλλευσης, της -θανάσιμης πολλές φορές- οικονομικής ανέχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού, δοκίμασαν τις αντοχές των ιδεολογικών συγκροτήσεων που, σε στιγμές, συνετρίβησαν ανάμεσα στην Σκύλα της σοσιαλδημοκρατικής «ελπίδας» και τη Χάρυβδη του φετιχοποιημένου πρακτικισμού.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της περιόδου της κρίσης είναι η αντικατάσταση του αντιτίμου σε δημιουργικά δρώμενα με τρόφιμα και άλλα ανταλλάξιμα είδη. Η πρακτική αυτή επανήλθε στην πολιτική του αντιτίμου αμέσως με την «έξοδο από την κρίση». Εν τω μεταξύ δεν εκφράστηκε ένας εναντιωματικός αντίλογος που θα προσπαθούσε να θεσμίσει κοινωνικά και να θωρακίσει αυτήν την πρακτική της ελεύθερης συνεισφοράς, μια πρακτική που επί 20 περίπου χρόνια πριν την κρίση αποτελούσε σχεδόν πάγια πρακτική του «χώρου».

Η φθορά και η παρεπόμενη έκπτωση του πολιτικού στον «χώρο» είχε ήδη αλώσει τον ενθουσιασμό και την αφοσίωση στις συνειδήσεις, στοιχεία απαραίτητα για την συνοχή του συλλογικού. Το φαινόμενο της πανδημίας βρήκε έναν «χώρο» ξεδοντιασμένο από τον πλούτο των συλλογικών του δυνάμεων και των υλικών του δομών και τον έριξε στον ψυχοπαθολογικό λαβύρινθο της βαθιάς εξατομίκευσης. Η κρατική διαχείριση της πανδημίας βρήκε απέναντί της λιγοστές και πείσμονες απόπειρες με συγχυσμένα, ωστόσο, περιεχόμενα και έναν «ανθρωπιστικό» μαχισμό.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο έκπτωσης των περιεχομένων ένας λόγος και μια δράση «ενάντια στο εμπόρευμα και το θέαμα», ένας λόγος και μία δράση που από μέρος του «χώρου» είχαν χαρακτηριστεί ήδη από τον καιρό της συστημικής κρίσης ως «πολυτέλεια», αυτός ο λόγος κι αυτή η δράση δεν αρθρώθηκε. Κι αν η πολεμική που δέχτηκε δικαιολογείται από τις δυναμικές της συγκυρίας έστω και στα όρια της εμπάθειας, η αυτοπεριθωριοποίησή του είναι παντελώς αδικαιολόγητη.

Οι αιχμές του ψηφιακού καπιταλισμού παρήγαγαν διαρκώς αναδιατάξεις στην παραγωγική διαδικασία και τις εμπορευματικές σχέσεις χωρίς να υπάρχει η εναντιωματική πολεμική. Οι διαδικασίες κοινωνικών διαχωρισμών βάθυναν από τους βομβαρδισμούς των στερεοτύπων από «πλατφόρμες ψυχαγωγίας» και των προσαγών από την μονοπωλιακή ενημέρωση των ενδοτικών ΜΜΕ, χωρίς να υπάρξει καμία απόπειρα έστω αποκάλυψης των μεθόδων της κυριαρχικής προπαγάνδας.

Ωστόσο, η λογική της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης παραμένει η ίδια αλλάζοντας ουσιαστικά τους κώδικές της. Και η επίθεση, είτε ξεκινώντας από την αποδόμηση αυτών των κωδίκων, είτε στοχεύοντας απευθείας στην ίδια τη δομή της λογικής αυτής, είναι εκ των ων ουκ άνευ στον αγώνα για την κατάκτηση της συνείδησης της ελευθερίας.

Ιούλιος 2021

ΘαλερόςΚ |
Αντίστροφη
Μέτρηση |
Timetrap

[μέλη της
δικτύωσης αυτοοργανωμένων
εγχειρημάτων
για την
αντιεμπορευματική δημιουργία]

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ (Θεσσαλονίκη)

Την Παρασκευή 31/12/2021, εκκενώνεται από το κράτος η Κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό (Θεσσαλονίκη), η μακροβιότερη κατάληψη που βρίσκεται σε πανεπιστημιακό έδαφος στον ελλαδικό χώρο. Το κράτος εκμεταλλεύεται τη χρονική συγκυρία της πανδημίας και την προσπάθεια των εγχειρημάτων για αυτοπροστασία στα πλαίσια του αλληλοσεβασμού, ώστε να χτυπήσει ακριβώς την περίοδο που κορυφώνεται η πανδημία, με ρεκόρ κρουσμάτων, γεμάτες Μ.Ε.Θ. κτλ.. Παραμονή πρωτοχρονιάς πραγματοποιείται στις 6.00 π.μ. μια ευρεία συντονισμένη κίνηση στον χώρο του campus, αλλά και γενικότερα στο πανεπιστήμιο, από αστυνομικές δυνάμεις με σκοπό την εισβολή και την εκκένωση της Κατάληψης, στα πλαίσια “ανάπλασης” διάφορων χώρων του ισογείου στο κτήριο Βιολογίας, όπως είχε ανακοινωθεί και σε κρατικές ιστοσελίδες.

Η Κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό, στα 34 χρόνια ύπαρξης της, αποτελώντας ένα ακόμα ζωντανό κύτταρο που προτάσσει έναν διαφορετικό τρόπο ζωής και λειτουργίας μέσα στην καθημερινότητα, με βάση την αλληλεγγύη, την ισότητα και την αυτοοργάνωση, χτίζοντας αναχώματα απέναντι στο κράτος, το κεφάλαιο και το παρακράτος, έχει φιλοξενήσει και στεγάσει πληθώρα φοιτητικών, συναυλιακών, θεατρικών, ραδιοφωνικών και πολιτικών εγχειρημάτων. Επίσης, στον χώρο της κατάληψης πραγματοποιούνταν καφεενεία, συλλογικές κουζίνες, προβολές, μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες, μαθήματα αυτοάμυνας, κ.ά..

Από πλευράς μας, σαν μουσικά σχήματα και μέσα από την σχέση και την τριβή που έχουμε δημιουργήσει τα τελευταία 5 χρόνια στη δικτύωση αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων για την αντιεμπορευματική δημιουργία, θα θέλαμε να επικεντρωθούμε στο κομμάτι του συναυλιακού εγχειρήματος που δραστηριοποιούνταν όλα αυτά τα χρόνια στην Κατάληψη. Πλήθος συναυλιών της ευρύτερης αυτοοργανωμένης αντιεμπορευματικής (D.I.Y.) σκηνής, αλλά και της underground, είχαν λάβει χώρα στην Κατάληψη για διάφορους σκοπούς, όπως συναυλίες αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους, οικονομικής ενίσχυσης κτλ..

Το Στέκι στο Βιολογικό εντάσσεται στους χώρους που λειτουργούν μακριά από τη λογική του κέρδους και πέρα από το κάθε τι που μετατρέπει την τέχνη και την έκφραση σε εμπόρευμα. Στις εκδηλώσεις που πραγματοποιούνται σε αυτούς τους χώρους θα μπορούσε να παρατηρήσει ο/η καθένας/μία ότι δεν υπάρχουν “καλλιτέχνες” και “κοινό” και ότι ταυτόχρονα αυτοί οι χώροι εχθρεύονται την οποιαδήποτε πελατειακή σχέση.

Οι χώροι αυτοί εναντιώνονται έμπρακτα στην κυρίαρχη λογική της πληρωμένης διασκέδασης. Ενώτια σε κάθε μορφή ιεραρχικής δομής, εξουσίας και εκμετάλλευσης, που κάνουν την επικοινωνία και την έκφραση να αιχμαλωτίζεται. Κρατάνε εχθρική και επιθετική στάση ενάντια σε φασιστικές – ρατσιστικές – εθνικιστικές – σεξιστικές ιδέες και αντιλήψεις. Επιλέγουν την αδιαμεσολάβητη επικοινωνία με αφίσες σε τοίχους, με πανό σε δρόμους, από στόμα σε στόμα και αυτί σε αυτί, από χέρι σε χέρι. Τα οποιαδήποτε πόστα καλύπτονται από τα άτομα που οργανώνουν και συμμετέχουν στην εκάστοτε εκδήλωση για την ομαλή λειτουργία της. Τα έξοδα καλύπτονται επίσης από τους/τις ίδιους/ες, καθώς και από την συνεισφορά όλων όσων θέλουν να δώσουν τη δυνατότητα συνέχισης τέτοιων εγχειρημάτων/εκδηλώσεων.

Εμείς, ως κομμάτι της αυτοοργανωμένης και αντιεμπορευματικής σκηνής, στεκόμαστε αλληλέγγυοι στις συντροφισσες και στους συντρόφους από την Κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό, καθώς και σε όλους αυτούς που ορθώνουν καθημερινά το ανάστημά τους απέναντι στα σχέδια που επιτάσσει το κράτος και το κεφάλαιο. Σκοπός μας είναι η αυτοοργάνωση των αναγκών μας και η προσπάθεια μας για ενδυνάμωση χώρων επικοινωνίας, έκφρασης, αλληλεγγύης και συντροφικότητας, για να κάνουμε ένα βήμα πιο κοντά στην απελευθέρωση της έκφρασης· χώρους όπου οι σκέψεις και οι δράσεις μας θα είναι καθαρά επιλογές μας.

Και για να το βάλουν καλά στο μυαλό τους: όσοι νομίζουν πως καταστέλλοντας μια κατάληψη εκκενώνοντάς την (το κράτος) ή καίγοντάς την (το παρακράτος), καταστέλλουν και τα εγχειρήματα που δραστηριοποιούνται σε αυτές, είναι βαθιά νυχτωμένοι.

Το λουλούδι της αντίστασης συνεχώς ανθίζει!

6/1/2022

Αντίστροφη Μέτρηση | Timetrap

antistrofimetrisi.blogspot.com | timetraps.blogspot.com

[μέλη της δικτύωσης αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων για την αντιεμπορευματική δημιουργία]

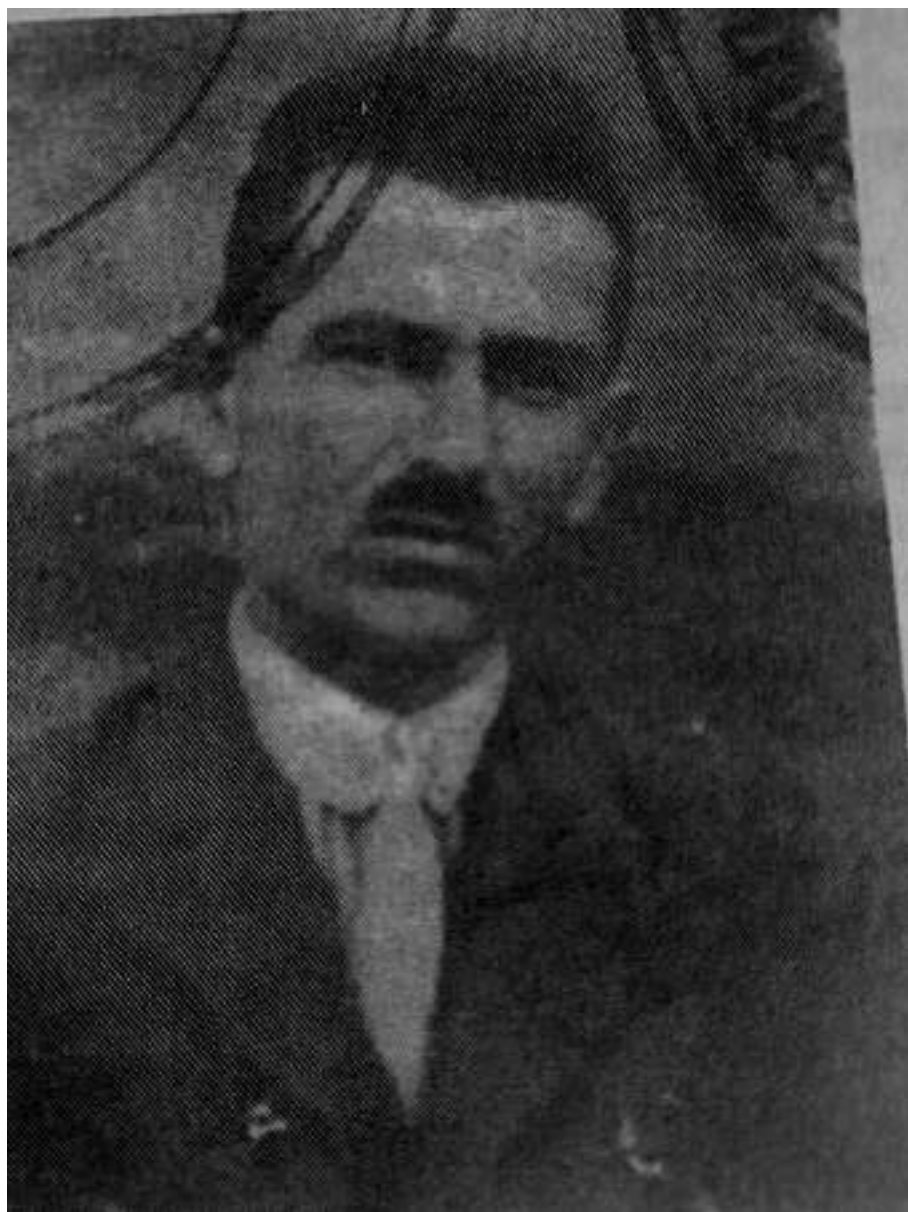
“Δεν πασαλείψαμε σκατά στις πόρτες των χαμένων”

Ο Βαγγέλης Παπάζογλου γεννήθηκε στο Ντουρμπαλί της Σμύρνης το 1896. Ήταν αυτοδίδακτος μουσικός και από παιδάκι έπαιζε μαντολίνο και αργότερα έμαθε κιθάρα, βιολί και μπάντζο. Αν και αυτοδίδακτος, κατόρθωσε να μάθει να γράφει παρτιτούρες κι έτσι πολλές παρτιτούρες των τραγουδιών του διασώθηκαν μέχρι σήμερα. Με την απελευθέρωση της Σμύρνης το 1919, κατατάσσεται ως εθελοντής στον Ελληνικό Στρατό, συμμετέχει στη Μικρασιατική εκστρατεία και έρχεται ως πρόσφυγας στην Ελλάδα το 1923 μετά την καταστροφή της Σμύρνης. Αρχίζει να δουλεύει ως επαγγελματίας μουσικός και το 1924 ανοίγει ένα δικό του ουζερί στις παράγκες της Παλιάς Κοκκινιάς. Γνωρίζεται με την Αγγελική Μαρωνίτη, σπουδαία Σμυρνια τραγουδίστρια, με την οποία παντρεύονται το 1927. Στα 1929 η Αγγέλα τυφλώνεται και στα 1936 αποσύρεται οριστικά από τα πάγκα αφού της το απαγορεύει ο Βαγγέλης. Μένουν στην Κοκκινιά, δεν αποκτούν όμως παιδιά και έτσι υιοθετούν τον ανηψιό της Αγγέλας, Γιώργη Παπάζογλου. Στη δισκογραφία πρωτοεμφανίζεται το 1933 με τρία τραγούδια του: «Αν ήμουν άντρας», «Αργιέ μου» και «Ο Νικοκλάκις». Έχει έντονη παρουσία μέχρι το 1937, οπότε έρχεται σε ρήξη με τη Μεταξική λογοκρισία, αρνούμενος δημόσια να λογοκριθούν τα τραγούδια του από «αμόρφωτους ανθρώπους», με αποτέλεσμα την εξαφάνισή του από τη δισκογραφία. Έτσι από το 1937 και μετά, μόνο ένα τραγούδι από τα δεκάδες που είχε, φωνογραφήθηκε στο όνομά του: «Να μη λες το μυστικό σου» με τον Κώστα Ρούκουνα στα τέλη το 1938. Συνεχίζει όμως να παίζει σε κέντρα, γάμους και πανηγύρια ανά την Ελλάδα, αλλά και να γράφει τραγούδια. Πολλά από αυτά “απαλλοτριώθηκαν” από ελλαδίτες καλλιτέχνες οι οποίοι τα κυκλοφόρησαν με δικούς τους στίχους και παιγμένα με διαφορετικά όργανα από αυτά που προϋπέθετε ο Β. Παπάζογλου. Άλλα τραγούδια του τα χάρισε σε διάφορους συνθέτες και τραγουδιστές. Ο Βαγγέλης όταν στα 1941

μπήκανε οι Γερμανοί στην Αθήνα, μη θέλοντας να παίζει και να χορεύουν οι «φχαριστημένοι και οι μαυραγορίτες», παράτησε την κιθάρα και το τραγούδι, έριξε ένα τσουβάλι στον ώμο και έγινε παλιατζής. Η πείνα τον τσάκισε και πέθανε φυματικός την Κυριακή 27 Ιουνίου του 1943.

Αναδημοσιεύουμε μερικά αποσπάσματα από το βιβλίο “τα χαίρια μας εδώ” του Γιώργη Παπάζογλου, θετού γιού του Βαγγέλη και της Αγγέλας, βιβλίο το οποίο στην ουσία είναι μια “απομαγνητοφώνηση” ζωντανών μαρτυριών της Αγγέλας Παπάζογλου από την ζωή στην Σμύρνη μέχρι το τέλος της ζωής της, το 1983. Πρόκειται για μια αυτοέκδοση 662 σελίδων που δύσκολα μπορεί να βρει κανείς σήμερα. Τα αποσπάσματα που παραθέτουμε σκιαγραφούν μέσα από τα μάτια της Αγγέλας το πλαίσιο μέσα στο οποίο έζησαν, την “φιλοσοφία” του Βαγγέλη Παπάζογλου για την σχέση της μουσικής με την καθημερινή του ζωή, για τις συνειδησιακές συγκρούσεις που παράγονται από την καθεστωτική αντίληψη για την μουσική ως επάγγελμα, για το ρεμπέτικο και τις διαφορετικές προσλήψεις των φυσικών του φορέων γι’ αυτό, για τις κλοπές των τραγουδιών του από φίρμες του μεσοπολέμου όσο ζούσε αλλά και μετά τον θάνατό του. Τα αποσπάσματα που παραθέτουμε ακολουθούν την ροή του βιβλίου και έχουν την αυταξία τους χωρίς να χρειάζονται ιστορικές αντιστοιχίσεις και επιπλέον σχολιασμούς.

Πέρα από την Αγγέλα Παπάζογλου που έχει την δική της αδιαμφισβήτητη προσωπική αυταξία χωρίς να έχει υπάρξει ούτε στιγμή στη σκιά του αγαπημένου της (μια αυταξία που αποτυπώνεται εμβριθώς στο συγκεκριμένο βιβλίο), θεωρούμε για τον Βαγγέλη Παπάζογλου, στο προκείμενο, ότι πρόκειται για ένα πολύ ιδιαίτερο και αξιόλογο πρόσωπο, το οποίο ξεχωρίζει για το έργο αλλά, κυρίως, για την στάση του μέσα στις πολύ δύσκολες ιστορικές συγκυρίες που διάβηκε στο μήκος της ζωής του.

Κομμάτια κι αποσπάσματα για τον **Βαγγέλη Παπάζογλου**

... Τα τραγούδια που έγραψε ο Βαγγέλης και έλεγε πώς να ξεφύγουμε από την κακοριζικιά, αυτά ήταν τα ρεμπέτικα. Δεν υπάρχουν ρεμπέτικα χασικλίδικα... δεν υπάρχουν ρεμπέτικα βρώμικα... δεν υπάρχουν ρεμπέτικα της καταστροφής... Τα ρεμπέτικα πρέπει να λένε πώς να ξεφύγουμε από τον θάνατο... πώς να γελάσουμε... πώς να ζήσουμε... να χαρούμε... Αν δεν έχει αυτό το νόημα, δεν είναι ρεμπέτικο. Είναι μοιρολόι... Το ρεμπέτικο σε παίρνει από την δυστυχία και σε κάνει ευτυχισμένο. Σου λέει να παλέψεις με την μοίρα σου και να ζήσεις... να μην πεθάνεις... Τα χασικλίδικα και τα ψευτομάγκικα δεν είναι ρεμπέτικα. Όλα τα τραγούδια δεν είναι ρεμπέτικα βρε αδερφέ... Ρεμπέτικα δεν είναι τα λαϊκά της φυλακής και της χάψης... Για αυτό δεν του περνούσαν τραγούδια του Βαγγέλη και είχαν λυσσάξει, γιατί ο Βαγγέλης δεν τους έκανε τα χατίρια... δεν πουλιότανε... δεν έβαζε μυαλό και προτιμούσε να βγάζει στα κέντρα πατάκι και να πεινάει, παρά να πουληθεί και να τα κοινομάει... Πέθανε και δεν άλλαξε κεφάλι... Καλά έκανε και δεν πρόδωσε ούτε τον εαυτό του, ούτε εμάς... Για αυτό τον αγαπούσα και τον λάτρευα και τα τράβαγα και εγώ μαζί του όλα... Έλεγε: "Άμα τραγουδάς τον πόνο του κόσμου, τραγουδάς και τον δικό σου τον καημό... Άμα λες μόνο το δικό σου ντέρτι, δεν είσαι ρεμπέτης... Είσαι λαϊκός..."

Ο Βαγγέλης μου δεν είχε ανάγκη από όργανα για να γράφει μουσική. Έγραφε επάνω στις μανσέτες του, εκεί που περπατούσε, μου σου μιλάγε. Έγραφε, έσβηνε... Τη γομολάστικα του την έχω ακόμα. Είχε ανάγκη να γράφει σε ότι καρτί έβρισκε.

... Και πέθανε ξέρεις γιατί; Γιατί φώναζε με όλη τη δύναμη που είχαν τα πλεμόνια του: «Μην πεθαίνετε βρε... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να τους εκδικηθούμε... Μην πεθαίνετε...».

... Και πούλαε συνέχεια ο γιατρός.
Και καλά... του λέει του Βαγγέλη. Μου είπες πως φόραγες παπιόν. Ποια είναι η δουλειά σου;
Μουσικός είμαι... του λέει.
Έ... και γιατί δεν παίζεις τώρα; Είναι πιο ξεκούραστη δουλειά. Μπορεί να σωθείς...
Και να παίζω του λέει κιθάρα να χορεύουνε οι πεθαμένοι καρσιλαμά;... Και να βλέπει ο ένας τον άλλο να τρομάζει;... Να κάνουνε πεθαμενοτρομάγματα;
Μα εγώ λέει, ακούω που γίνονται πάρτυ... Γλεντάνε όσοι έχουνε.
Ποιοι;... λέει ο Βαγγέλης. Οι μαυραγορίτες, οι καφιέδες, οι Ιταλοί και οι Γερμανοί;... Εγώ του λέει, αφού είσαι γιατρός, θα στο πω με δικές σου κουβέντες να το καταλάβεις... Εγώ δεν τρώγω από το πτυελοδοχείο που φτύνει ο κόσμος... Σικαίνομαι... Τέτοια ζήση εγώ δεν τη θέλω...

Μην γελιέσαι... Τα τραγούδια τα έχουνε στα χέρια τους, αυτοί που έχουν τα κανόνια και τα ντουφέκια και τα σπαθιά και τα μπιστόλια... το έχουνε μονοπώλιο... Εσύ δεν

μπορείς ούτε χαρχάλα στο σπίτι σου να έχεις. Πρώτα σου ζαλίζουν τα αυτιά κι ύστερα σε πάνε σαν το αρνί στην σφαγή. Μας πουλήσανε, μας σφάξανε και τα μάθαμε...

Ο Βαγγέλης σταμάτησε στην κατοχή να τραγουδά. Ήξερε πως με το τραγούδι δεν εξυπηρετιούντανε κανείς, αφού πεθαίναμε από την πείνα, παρά μόνο οι μαυραγορίτες, οι σαλταδόροι, οι Ιταλοί και οι Γερμανοτσολιάδες. Ο Βαγγέλης ήτανε ο πρώτος που τραγούδησε, που έγραψε ρεμπέτικο τραγούδι και δεν το πρόδωσε ποτέ. Προτίμησε από την πείνα και τη φυματίωση να πεθάνει... Το ρεμπέτικο για τον Βαγγέλη ήτανε φιλότιμο...

Αμάν ρε Βαγγέλη -του λέω... Σταμάτα... θα στο κλέψουνε και αυτό...

Τι πάει να πει -λέει- θα το κλέψουνε... Εσύ δε μου πες να γράψω ένα τραγούδι για τις Αγιοθοδωρίτισσες; Εσύ δεν ήθελες να το ακούσεις; Ήτανε να μην μου το πεις... Ήτανε να μην το γράψω... Άκου το τώρα... θα το πω... Εγώ δεν είμαι ξερή καλαμιά στον κάμπο. Είμαι ριζωμένο πλατάνι εγώ... και βγάζω βλαστούς όπως μου αρέσει. Άς το κλέψουνε... Αυτοί γίνονται ρεζίληδες... Μπορώ να γράψω κι άλλο αν το κλέψουνε αυτό...

...οπερέτες, δημοτικά, κλέφτικα, κρητικά, καλαματιανά, φυσούνια, θρακιώτικα, γιαννιώτικα, κονσέρτα με καβαλλαριές, με βαλς, με σορούς του Μπράμς, με σερενάτες... Όλα τα παίζαμε. Κι από όπερες κάτι μέρη. Ξέραμε αναγκαστικά κι ένα τραγούδι από κάθε μελέτι για να ευχαριστούμε τους πελάτες. Κι εβραϊκό παίζαμε, και αρμένικο, και αράπικο. Ήμαστε κοσμοπολίτες εμείς. Αγαπούσαμε όλον τον κόσμο και μας αγαπούσανε. Δεν είχε συμφέροντα κανείς στο τραγούδι. Τραγουδούσες, χόρευες, ήσουν λεύτερος, να κάνεις ότι θέλει η καρδιά σου κι η σειρά σου.

Τώρα εδώ πήρανε τα καλά ρεμπέτικα και τα γελοιοποίησανε. Κάνανε μπουγάδα του μυαλού στον κόσμο, τους βγάλανε τη γλύκα μέσα απ'το κεφάλι τους, και τα παιδιά της νεολαίας αγαπάνε τα ξένα και το χασίσι πάει σύννεφο... δίνει και παίρνει η πρέζα...

Πες μου, από τους χασικλίδες και τους πρεζάκηδες που πάνουμε κάθε μέρα είναι κανένας ρεμπέτης; Δείξε μου έναν και θα σε παραδεχτώ... Στην Πλάκα ήτανε ρεμπέτες που κάνανε τα θάματα; Δείξε μου έναν ρεμπέτη που να είναι χασικλής... να ρίχνει μες στο αίμα του την κοκαΐνη.

Κάθε μέρα κατηγοράνε και πιο πολύ το ρεμπέτικο. Δεν το καταλαβαίνετε θα πω, πως για να το κατηγοράνε αυτοί με τόση λύσσα, δεν τους συμφέρει; Και δεν καταλαβαίνετε πως ότι δε συμφέρει σε αυτούς, είναι καλό για μας;... Καλά τι λένε αυτοί... Εσείς δεν έχετε μυαλό; Δεν διαβάζετε; Από τους κλέφτες που πάνουμε, τους ληστές, τους διαρρήκτες, τους τσάτσους, είδατε εσείς να είναι κα-

νένας ρεμπέτης; Όποιος κατηγοράει το ρεμπέτικο, ή δεν ξέρει τι του γίνεται, ή είναι πληρωμένος, ή τα κοινομάει που πεθαίνει ο κόσμος από το χασίσι...

Όλα τα τραγούδια που είχε γράψει από μικρός ο Βαγγέλης, τα ξέρανε όλα οι κύριοι-κύριοι κλέφτες πως ήτανε δικά του, κι ηρχούντουσε και του λέγανε με στα μούτρα του: «Δώσε τα μας βρε Βαγγέλη...». Κι ούτε τους τα έδινε αυτώνωνε κι ούτε τα έβγαζε ο ίδιος δίσκους. Έλεγε: «Αυτά τα τραγούδια είναι προίκα της Σμύρνης...». Και τους άλλαζε τα λόγια. Τα άφηνε όπως ήτανε. Κάτι λογάκια άλλαζε δηλαδή. Κι από αυτά τα πολλά τα τραγουδούσαμε στου Θεόφραστου. Και για γούστο μας εμείς, αυτά τα τραγούδια τραγουδούσαμε. Με αυτά τα τραγούδια γλεντάγαμε στο σπίτι.

Αυτά όλα τα τραγούδια ήτανε αδέσποτα. Έλεγε ο Βαγγέλης ότι ο λαός είναι ο πιο μεγάλος καλλιτέχνης... ο πιο μεγάλος συνθέτης. Αυτά τα τραγούδια - ήλεγε - έχουνε και θεμέλια και ταράτσα. Αν ήτανε σπία, θα 'λεγες πως τα 'χει σιάξει μεγάλος αρχιτέκτονας...

...Τριάντα έξι τραγούδια μαζεμένα τα 'κοψε η λογοκρισία του Μεταξά. Οι δημόσιοι υπάλληλοι... τα σκουλήκια που κάνουνε «το καθήκον τους» όχι μόνο στις δικτατορίες, αλλά και στις κατοχές... κι όταν ακόμα μας σφάζουν οι γερmano-ιταλοί... Του τα κόψανε γιατί δε δέχτηκε να αλλάξει ούτε ένα λόγο... ούτε έναν λόγο... Στον «μπατίρ», αυτός ο λόγος ήτανε όλο το νόημα του τραγουδιού. Εκεί που λέει: «Ελεύθερος να ζήσω» του το σημειώσανε να το σβήσει και να γράψει «χαρούμενος να ζήσω». Και μάλιστα το 'γραψε εκεί μπροστά τους. «Έτσι σας αρέσει;», τους είπε. Του είπανε: «Ναι...». «Ε... εμένα έτσι δε μ' αρέσει. Εγώ δεν

είμαι χαρούμενος, αν δεν είμαι λεύτερος... Εγώ άμα έχω σκλαβιά πάνω απ' το κεφάλι μου, δε γελάω...».

...Και γύρισε και είπε στην ξανθιά, την αντιπαθητικά, τη γεροντοκόρη την κανκάγια, που ήταν μέσα εκεί:

- Είδες που με ρώτησες προηγουμένως, γιατί τελειώνει το επίθετό μου σε «ογλου» και δε σου απάντησα; Σου απαντάω τώρα... Εγώ γεννήθηκα μες στην Τουρκιά... στην τουρκοκρατία... στη σκλαβιά... και

δεν ηγέλασε ποτέ τ' αχείλι μου εκεί πέρα. Εγώ δε γελάω άμα δεν είμαι λεύτερος... έτσι είμαι μαθημένος... Δεν τα δίνω τα κομμάτια...

- Μα, οι άλλοι όλοι; Ορίστε... Εδώ είναι τα κομμάτια. Πώς τα δώσανε; Δεν είναι τίποτα... Ένα λογάκι... Μην κάνεις έτσι...

- Δεν μ' ενδιαφέρει τι κάνουνε οι άλλοι. Εγώ είμαι αυτός που είμαι.. Δεν κάνω ό,τι κάνουνε οι άλλοι.

- Και τι θα κάνεις; του είπανε.

Οι μουσικοί οι ντόπιοι να δεις... Μας είχανε κολήσει σαν τριχοψείρες. Από κάτω από τα σκέλια μας τριγυρίζανε. Και δεν μας χωνεύανε και δεν φεύγανε από κοντά μας. Παίρνανε από εμάς τα τραγούδια, αλλά επειδή τα παίζανε με άλλα όργανα, ακουγόntonουσαν αλλιώς τα τραγούδια.

Ο Βαγγέλης με τρία πράγματα που τραγούδησε έγινε αρχιμιάστορας... δάσκαλος... αρχιρεμπέτης...

Τραγούδησε το κουράγιο, την υπομονή, και τα όνειρα του βασανισμένου λαού. Τραγούδησε την αλήθεια όσο πικρή και να ήτανε... Δεν τραγούδησε την κακομοιριά, ούτε τραγούδησε την κακιά μας μοίρα. Τραγούδησε πως θα ξεφύγουμε από αυτή... Δεν τον αφήναμε όμως... έφτυνε αίμα να περάσει ένα σωστό τραγούδι. Άμα τα κατάφερε και πέρασε τον «ξεμάγκα» ήτανε ευτυχισμένος. «Τους την έφερα -έλεγε- και κάνανε και τους έξυπνους... Χασικλίδικο δεν θέλανε; Χασικλίδικο τους έδωσα... Μόνο, όσο είμαι εγώ «γκράν πάπας», άλλο τόσο είναι και ο «ξεμάγκας» χασικλής... Εγώ εκείνο που ήθελα, το είπα...».

Και σπκωθήκαμε και φύγαμε. Εκείνο ήτανε... Δεν ξαναπήγαμε σε τέτοιες δουλειές. Οι άνθρωποι της δουλειάς μας ήταν σπουδαγμένοι... είχανε φάει την μουσική με το κουτάλι. Τη μουσική την υπηρετούσαν σαν να ήτανε παπάδες σε εκκλησία. Την είχανε ακριβή τη δουλειά τους. Η μουσική και το τραγούδι ήταν για αυτούς κάτι ιερό που δεν το μπασταρδεύανε... Δεν δουλεύανε μόνο και μόνο για να φάνε... Δεν κάνανε για σκυλαδικά, για πανηγύρια... Κρατούσανε την τέχνη τους απηλά, όπως οι

Λεηλασία του ρεμπέτικου

ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΓΙΑ ΚΛΟΠΕΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

Α ΓΙΑ άλλη μια φορά ρεμπέτικων τραγουδιών από συγχρονιστές μουσικοσυνθέτες αποκαλύπτει, στο βιβλίο του «Βασίλης Τσιτσάνης ή ζωή μου, το έργο μου», ο Κώστας Χατζηδουλής. Στο βιβλίο αυτό, που είναι αφιερωμένο στη ζωή και στο έργο του μεγάλου Έλληνα συνθέτη και εκτελεστή, ο Χατζηδουλής εντελώς παραινέστικα διαφέρεται στο πρόβλημα της λεηλασίας του ρεμπέτικου τραγουδιού και καταγγέλλει με αδιάσειστα στοιχεία δεκάδες περιπτώσεις.

Θανασιάζει τι θα έφερνε οι φως μία ειδική έκδοση πάνω στο θέμα αυτό!

«Ας δούμε όμως συγκεκριμένα δραστήριες χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

- Το τραγούδι του Β. Παπαζογλου «Οι λαχανάδες» (Κάτω στα Λεμονάδικα) κυκλοφόρησε το 1975 στο όνομα κάποιου κ. Βασιλειάκη.
- Η μουσική του ίδιου τραγουδιού χρησιμοποιήθηκε από τον Η. Σαλβέζο στο τραγούδι «Δεν τον άγα την άραξες» (1967).
- Το τραγούδι «Αργιλός» κυκλοφόρησε με όνομα τους το 1976 οι Φράντης και Α. Μανώλης.
- Η μουσική του ίδιου τραγουδιού χρησιμοποιήθηκε το 1969 ο Β. Βασιλειάδης στο τραγούδι «Τό μου μου».
- Το τραγούδι «Πέντε χρόνια δικασμένος» χρησιμοποιήθηκε.
- Ο Μπατάκης στο «Παιδί της Κοκκινοράς».
- Ο Γ. Μανωλάκης στο «Αν γουστάρω πορτοφόλι».
- Ο Σπ. Τακιδιώδης στο «Πέντε κρίκοι ένα τσίχλο».

(Σημείωση: Έδώ παρατίθεται να παρατηρήσει ο αναγνώστης ότι οι Έλληνες δεν ξέχουν ούτε καν να αλλοιώνουν τα ρεμπέτικα τραγούδια κι έτσι είναι και «χρησιμοποιούν» τρεις φορές το ίδιο!)

- Το τραγούδι «Ο ξεμάγκας» χρησιμοποιήθηκε ο Μανωλάκης στο τραγούδι «Θά την γλεντήσω κι εγώ».
- Την «Αγιο-Βασίλειτσα» χρησιμοποίησε ο Γ. Μανωλάκης στο τραγούδι «Ελά ημουνα στη Μικραία».
- Τον «Ανδριόπουλο» ο Βασιλειάδης τον έκανε τραγούδι («Αίμα τα δυό σου μάτια»)
- Τη τζάνη Βασιλειάδου.
- Το «Εγώ θέλω πριγκίπισσα» χρησιμοποίησε από τον Β. Βασιλειάδη στο τραγούδι «Πώς κι έτσι» που έρμηνευσε η Χάρης Αλκιονίου.

Ο κατάλογος θα μπορούσε να συνεχιστεί, αλλά δεν θα πρόσθετε παρά μερικά ακόμη λιγότερα γνωστά από τα παραπάνω ονόματα. Στο βιβλίο του Χατζηδουλής δεν μνημονεύονται, ωστόσο ρεμπέτικα τραγούδια που έχουν κλέψει συνθέτες του λεγόμενου ένταχνου τραγουδιού με άρκετά καλή μάλιστα φήμη. Η αποκάλυψη των περιπτώσεων αυτών θα είχε ειδική σημασία.

(Εδώ, πριν τελειώσουμε, ένα θέμα που αφορά το άκουσμα άλλης και παρόμοιας και να σημειώσουμε ότι: στο βιβλίο τραγούδι είναι πολύ συχνά οι «αποκαλλιέργειες» αυτού του είδους. Δη-

λαδή η χρησιμοποίηση καλλιτεχνικών μελωδιών ή και στίχων από «αυθεντικούς» μουσικούς. Αυτό όμως γίνεται σε άλλες εποχές, όταν η τελεσιδικία και συνθέτης ήταν έννοιες άγνωστες, άρα δεν υπήρχε προβολή του ίδιου του συνθέτη ούτε και έρχονταν θέμα κατοχύρωσης τραγουδιού, στίχων ή μελωδίας. Έκείνο που μετράει ήταν η έκθεση. Τώρα παλιός άλλος, όπως έλεγε, είναι το πράγμα. Έκτι πλέον δε οι συνθέτες παίρνουν και ποσοστά από την ληστεία της καλλιτεχνικής τους ιδιοκτησίας...)

ζωγράφοι που δε ζωγραφίζουνε νταμπέλες με γράμματα και καϊκια... που δε μπογιατίζουνε πόρτες και παράθυρα...

Αυτοί όλοι που κάνουνε τους Σμυρνιούς, ερχόντουσαν που παίζαμε εδώ και τα σμυρνέικα τα μάθανε από μας. Μας κυνηγούσανε από πίσω όπου παίζαμε. Άμα θες μην το πιστεύεις... αλλά ήταν οι πιο καλοί μου-στερήδες μας... Καλά κάνανε... αφού μπορούσανε... Εμάς όμως το φι-λότιμο δεν μας άφηνε.

Ο Βαγγέλης μέχρι σε πάρτες τους τα έγραφε και τους τα έδινε. Και κομμάτια που του ζητούσανε δέθεν άλλες κομπανίες για να τα παί-ξουνε, όλοι καινούργια του γυρεύανε, κι ύστερα τα ακούαμε σε δί-σκους με τα ονόματα αυτών που χάνανε πιάσει τα πόστα σε εταιρείες τα γερά. Δε ντρεπούντουσε... Πάει... τελείωσε...

Μες στα μούτρα μας και τα αυτιά μας τα κάνανε αυτά. Εκείνοι πλου-τίσανε με αλλωνώνε σιρμαγιές, και μας που ήτανε δικές μας, τους τα χαρίζαμε να τα βγάζουνε πλάκες να τα ακούει ο κόσμος... να παίρνει δόξα η Σμύρνη...

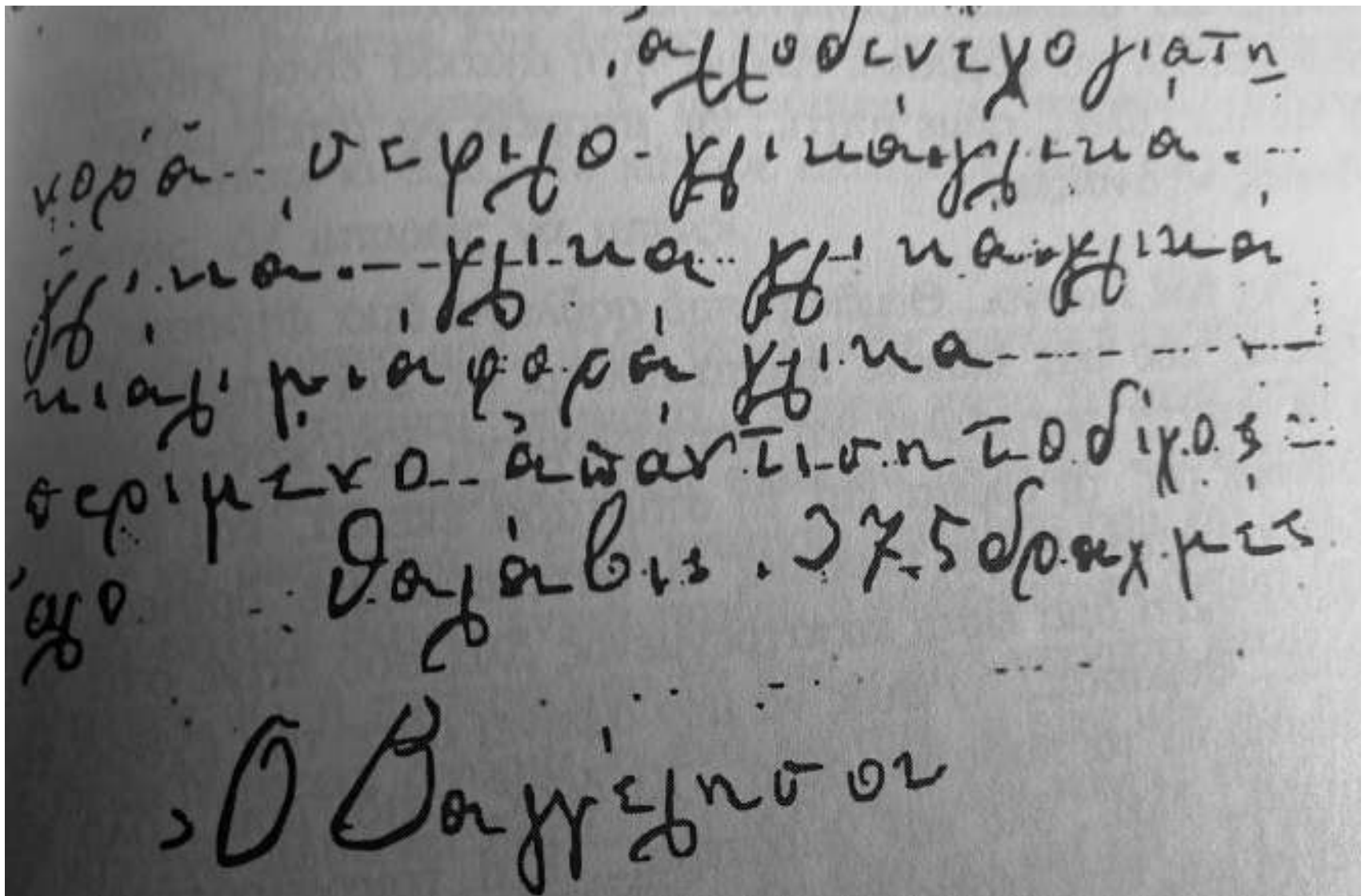
Εμείς εδώ φτωχύναμε. Τι να γίνει... Η ζωή τα έχει αυτά... Δεν παρα-πονιέμαι... Η κουβέντα το έφερε τώρα. Δεν αλλάζουμε εμείς την καρ-διά μας με λεπτά... δεν πουλάμε την Σμύρνη.

Εμείς έπρεπε να τους μάθουμε να λένε σωστά τα δημοτικά, τα ρεμ-πέτικα, τα κλέφτικα. Τα μικρά μας βάσανα εμείς τα λέγαμε με τα δη-μοτικά και τα σμυρνέικα τα καθ'εαυτού. Δε μπορείς να κλαις τη μοίρα σου με το τσάρλεστον ούτε και με τα λαϊκά. Τα μεγάλα μας τα βάσανα τα ρωμέικα, τα λέγαμε με το τζιβαέρι και το μινόρε εμείς. Ξέραμε τι τραγουδούσαμε και γιατί το τραγουδούσαμε. Σε κανέναν τραγουδι που έλεγα εγώ, δεν καμάρωνα που ήμαστε φτωχοί. Δεν τραγουδούσαμε ποτέ τη φτώχεια. Την φτώχεια την είχαμε σε ντροπή. Το είχαμε σε ντροπή να είσαι φτωχός και να μην έχεις να φας και να σου χτυπάνε την πόρτα.

Γλεντούσαμε εμείς. Δε μοιρολογούσαμε. Δε γλεντούσαμε μόνο στους γάμους και στις γιορτές. Κάθε βράδυ γλέντι γινότανε. Προ πάντων τα σπίτια που είχανε άντρες γλεντάγανε συνέχεια. Παίρνανε ένα μπου-κάλι ούζο, κάνανε ένα μεζέ, κι αρχίζαμε το γλέντι. Στο κέφι μας δια-

φέραμε σαν τη νύχτα με την μέρα από τους ντόπους. Εδώ για να γλεντήσουνε, έπρεπε κάτι να συμβεί. Για να κερδίσουνε τις εκλογές, για να βγει, να κερδίσει ο βουλευτής ο δικός τους. Δηλαδή όλο το γλέντι τους ξεκινούσε από τη χαρά που νιώ-θανε πως χάσανε οι άλλοι. Η πιο μεγάλη τους χαρά ήτανε να πασαλείβουνε σκατά στις πόρτες των χαμένων.

Κι εδώ άμα ήρθαμε παιδί μου, μας τα γυρεύανε αυτά τα παλιά. Μόνο εγώ κι ο Βαγγέλης τα ξέραμε. Ήμαστε βλέπεις Σμυρνιοί εμείς, επαγγελματίες στη δουλειά. Τι να σου κάνουνε οι άν-θρωποι... Μην την προσφυγιά όποιος έπαιζε για το γούστο του κανά βιολάκι, ήρθε εδώ και έκανε τον οργανοπαίχτη. Αυτοί όλοι μας τριγυρίζανε κι από εμάς τα μαθαίνανε. Εγώ τα ήξερα από τον παππού μου, όλα τα πιο παλιά. Είχαμε μεγάλη σιρμα-για. Ήτανε κι άλλοι μουσικοί Σμυρνιοί που ξέρανε πολλά. Αυτοί όμως δεν κατεβαίναν να παίξουν στα πάλκα, κι όπως δεν παίζανε τα ξεχνάγανε, κι ύστερα ερχόντουσαν και μας ακού-γανε και τα ξαναθυμόντουσαν από εμάς. Μας κυνηγούσαν από πίσω οι δικοί μας. Εμείς τους τα θυμίζαμε. Και τα λόγια και όλα... Κι ύστερα τα κλέβανε. Τα γράφανε στο όνομα τους, λέ-γανε πως ήταν νούτικα τους, και καμαρώνανε και κάνανε τους μεγάλους συνθέτες και μουσικούς. Γιατί τα τραγούδια της Σμύρνης δεν είχανε πατέρα να πούμε. Δεν βγαίνανε τότε πλά-κες να γράφεται επάνω το όνομα σου και να ξέρουνε πως είσαι ο μπαμπάς τους. Βγάζανε τραγούδια γιατί τα χρειαζόν-τουσαν για τη δουλειά τους να τα λένε, να μην λένε τα ίδια και τα ίδια. Κι άλλος τραγουδούσε τη γειτόνισσα του, κι άλλος τρα-γουδούσε την πελάτισσα του, κι άλλος τη συνοικία του. Έτσι βγαίνανε τα τραγούδια της Σμύρνης... Δεν έγραψε κανένα ο Μπετόβεν, ούτε οι Τούρκοι, ούτε οι συνθέτες... Οι οργανοπαί-χτες τα βγάζανε... Οι τραγουδιστάδες... να... εσύ κι εγώ. Και δεν κοκορευόσουνε πως έβγαλες τραγούδι. Το έλεγες, το μα-θαίνανε κι άλλοι, και πάει καλιά του. Ούτε ξέρανε ποιανού ήτανε... Όλα τα τραγούδια της Σμύρνης Έλληνες τα βγάζανε. Αλλά ποιοι Έλληνες... Όχι αυτοί που μπήκανε διευθυντές στου Στρίγγου και στην προσφυγική αποκατάσταση και στις εται-ρείες δίσκων και γυρίζανε στα πάλκα και σου λέγανε: «Φέρε πέντε τραγούδια, να σουβάλουμε τα δύο και τα τρία δικά μας... Εμείς θα διαλέξουμε...».

Δεν γράφω ποίηση άρτια, καλλωπισμένη ώστε να διαχωρίζεται από την ζωή
Γράφω για μένα και για όλους μας
Γράφω με πόνο για τον πόνο
Στίχους πεινασμένους, για ανθρώπους που έχει ημέρες μπουκιά να τους επισκεφτεί
Με πόνο γράφω για τον πόνο.

Για εκείνο τον πόνο που στα χωράφια ματώνει και πληρώνεται με αίμα
Για όσες πονάν από τις πολλαπλές κακοποιήσεις
Για όσους στα φανάρια, την ζωή τους βλέπουν να ξεγλιστρά
Για έρωτες γράφω, όχι ανεκπλήρωτους, μα για όσους η πραγμάτωση δεν επαρκούσε
Γράφω για όλα τα έγκλειστα συναισθήματα.

Μέρες ανείπωτης βίας ζούμε
περιδιαβαίνουμε τα καθημερινά συναισθηματικά χαρακώματα, ως άλλοι ανάπηροι πολέμου
Για πιο πολλά από όσα πιστεύουμε έχουμε να ματώσουμε
Εμείς οι αρνητές των ημερών μας, οι κομιστές ζωής

Ανδρέας Βουτσινάς

Τα ακουστικά βαρυκοΐας χρειάζονται μόνον για αυτούς που ενδιαφέρονται να ακούσουν τη δυνατή φωνή του εργαζόμενου κόσμου. Η τυχαιότητα και οι συμπτώσεις, η πραγματικότητα που απαντάει στις προσδοκίες με τους δικούς της κώδικες ενίοτε, με ματαιώσεις, με ειρωνεία, με σαρκασμό αλλά και με εγκλήσεις και εκκλήσεις...

Είναι ζήτημα υποκειμενικής οπτικής και συναισθηματικής κατάστασης.

Δεν το έκανε ο Καραμολέγκος με αγάπη αλλά "ο μπαμπάς μου το έκανε με κόπο"

Ένας πιτσιρίκος 7 χρονών είχε αφήσει αυτό το περιτύλιγμα αρτοσκευασμάτων παρατημένο πάνω στο τραπέζι της κουζίνας... ώρες και μέρες απουσίας αγαπημένων του προσώπων στα "κάτεργα" της μισθωτής σκλαβιάς... χαμένες στιγμές που πολύ πιθανόν να μην ξανάρθουν... μα με μια αγνή και δι-αυγή αντίληψη...

...από τον μικρό μας φίλο, Βασίλη.

**ΦΕΡΙΤΑ
ΥΛΙΚΑ**

για επαφή: